

עדותו של אחמד פארוק קראעי

בן 39, אב לשני ילדים, מתגורר בוואדי חילוה סילוואן. עדותו נגבתה ביום 1.6.2010 על ידי עו"ד נסרין עליאן מהאגודה לזכויות האזרח.

אני מתגורר מעל חניון 'גבעתי', מול 'עיר דוד'. משטרה כחולה נוכחת באופן קבוע בכניסה לשכונה שלנו ומציבה מחסומים בכניסה לרחוב שלנו. השוטרים תמיד נעמדים עם השומרים ומצחקקים ביחד כחברים. כאשר מגיע בוחן רכב מטעם המשטרה או שוטר תנועה, דבר ראשון הוא ניגש לעמדת המאבטחים, מכין לעצמו קפה, ושונה אותנו יחד עם המאבטחים. לאחר מכן הוא מתחיל את עבודתו בבדיקת הרכבים – של הערבים בלבד. גם אני סובל מהבדיקות שנערכות לכלי הרכב ברחוב מול הבית שלי, כי בהרבה מקרים שאני רוצה להגיע הביתה אני צריך לעבור בידוק, וזה גם יוצר עומסי תנועה.

נוסף על כך, הכניסה ל'עיר דוד' היא נקודת איסוף למתנחלים שגרים בשכונה שלנו, ולכן רכבי הביטחון תמיד אוספים אותם בכניסה ומסיעים אותם עד לבתיהם. כאשר הרכב מעמיס אנשים, אני חייב להמתין עד שהם מסיימים, כי הרכב שלהם תמיד עומד באמצע הדרך. מרוב שזה גורם לפקקי תנועה ואנשים מתחילים לצפור, גם כשאני יושב בתוך הבית שלי אני שומע את הצפירות האלו, יום ולילה.

הרעש בשכונה נמשך כל הזמן, מכל מיני מקורות. המאבטחים של 'עיר דוד' מפעילים את המכשירים שלהם בקולי קולות, ולפעמים משמיעים מוזיקה, ומנהלים שיחות במילים גסות למשמע כל השכונה. הכניסה של אתר המבקרים היא במרחק של עשרים מטר מביתי, כך שאני שומע כל דבר בתוך חדר השינה שלי. הרבה קבוצות של מבקרים מגיעות לאתר, וזה גורם המון רעש. ל'עיר דוד' יש כמה פרוז'קטורים. כשהם מדליקים אותם הם מסנוורים אותנו בתוך הבית, כך שאי אפשר לשבת על המרפסת של הבית, ואנחנו נאלצים להישאר בתוך הבית בליה, ובקיץ, במיוחד, זה מחניק מאוד. כאשר יש קבוצות גדולות במיוחד, אז אנשים עושים את הצרכים שלהם בכניסה לביתנו, כי המקום מוסתר וחשוך בערב.

לפעמים המתנחלים עושים מסיבות, בר מצוות וחתונות עד השעות הקטנות של הלילה, 00:00-1:00. לפעמים מגיעים קבוצות של מבקרים לסיורי לילה בשעות 1:00 ו-2:00 לפנות בוקר. הם רוקדים, שרים וצועקים, ומפרים את שלוותנו. כשעורכים מסיבות ב'עיר דוד' וכשיש ליהודים חגים, המשטרה חוסמת את הדרכים ולא מאפשרת לפלסטינים תושבי השכונה לעבור בכביש. פעם אשתי חזרה הביתה והשוטר לא אפשר לה להיכנס. בזמן שהיא עמדה, הוא אפשר את כניסתם של מבקרים המגיעים לאתר 'עיר דוד' עד חניון 'גבעתי'. ביתנו צמוד לשם, וכשניגשתי לשוטר לראות מדוע אינו מכניס את אשתי ומכניס רק את המתנחלים ואת המבקרים, הוא אמר שאין כניסה וזהו. אני התעצבנתי וצעקתי, למקום הגיע מפקד מתחנת 'שלם' בשם מוניר בדר. הוא אמר לי 'אתה בוא אלינו עכשיו לתחנה ואנחנו נסדר לך אישור כניסה'. כשעליתי לרכב המשטרה, אמר לי השוטר שאני עצור, ועוכבת בתחנה במשך למעלה משלוש שעות שבהן חקרו אותי עד ששוחררתי.

בתוך 'עיר דוד' מתגוררות שלוש משפחות ערביות. כשאני נכנס אליהם [למתחם] אני צריך תמיד לעבור בידוק ביטחוני, תמיד שואלים אותי לאן אני הולך ומה אני עושה, אז עכשיו אני מפחד ללכת אליהם. אני לא מרשה לילדים שלי לצאת מהבית ולשחק בשכונה לעתים קרובות, כי הבית שלי קרוב לבתי המתנחלים ולמתחם 'עיר דוד'. לבן שלי יש חברים ערבים שמתגוררים בתוך מתחם 'עיר דוד', ובכל פעם שהוא מבקש ללכת לבקר אותם, הוא

צריך לעבור בדיקה וזיהוי על ידי המאבטחים בכניסה, ואלו לפעמים גם מונעים את כניסתו. לפני כשבוע בערך הוא פחד להיכנס אל תוך המתחם עד לבית חברו, ולכן המתין לו בפתח הכניסה למתחם. בזמן ההמתנה הוא נשען עם רגלו על אחד העציצים. השומר בכניסה ניגש אליו, החזיק אותו בעוצמה בחולצתו ודחף אותו הצדה. הילד הגיע הביתה בוכה, וכששאלתי אותו מה קרה הוא לא רצה לספר לי כדי שלא לגרום לבעיות. רק לאחר שלחצתי עליו הוא סיפר את אשר אירע.

המתנחלים ומבקריהם חונים בכניסה היחידה שמובילה לבית שלנו, ולכן, בהתחלה, אחרי שנפצתי והייתי בכיסא גלגלים, הייתי תמיד צריך לבקש ממישהו שיבוא וירם אותי כדי שאוכל להגיע לבית שלי, כי הם חסמו את הדרך. לפני הפציעה שלי הייתי יוצא ומתווכח איתם, אבל היום כבר לא. פעם כאשר התנגדתי לחניית רכב המאבטחים והתחלתי לצלם ולתעד את המקרה, פנצ'רו את רכבי ורכב אחר של בן דודי. הלכתי להגיש תלונה במשטרה, והם ביקשו את התייעוד של מצלמות 'עיר דוד', ומסרו לי שהמשטרה יודעת על מי מדובר אבל לא יכולים למסור את פרטיו. כמה פעמים יצאתי ומצאתי את הרכב שלי שבור או חבול במכות מוט ברזל, והפח היה מעוקם.

הפציעה שלי אירעה ביום שישי, 11.9.2009. בשעה 17:45 חזרתי מהתפילות בהר הבית והייתי עייף מאוד מהצום (זה היה באמצע חודש רמדאן). נשכבתי על הספה, כשפתאום שמעתי צעקות. נעלתי נעליים וירדתי לכביש לראות מה קרה, ואז ילד של השכנים אמר לי כי מתנחל אחד הכה את ילדי השכן. הילד הראה לי אותו, ואמר שזה נגמר ושהכול בסדר. הסתובבתי כדי לחזור הביתה, ופתאום שמעתי צעקות של הילד הקטן שלי, וכשהסתובבתי בחזרה ראיתי את אחיו הגדול בא להגן עליו מפני המתנחל, ואז המתנחל הצמיד את הרובה לחזה של בני הבכור.

ניגשתי ישר אל המתנחל וצעקתי, 'למה אתה מכה את הילדים?' הוא הרים את האם-16 ואמר: אני אירה גם בך, ואז התחיל ללכת אחורנית. אני המשכתי לשאול אותו: 'למה אתה מרביץ?' כשהוא הגיע למדרכה הוא מעד ונפל ארצה. חבר שלו, שהיה אתו, אמר לו: 'קום ותירה בו', והוא קם וירה בי ברגל ימין בירך. אני נפלתי והתחלתי לצעוק 'אמבולנס, אמבולנס'. פתאום שמעתי עוד ירייה ואז ראיתי ילד קטן בן 15, שמו אמיר פרוך, שצועק 'הרגל שלי הרגל שלי' – הוא ירה גם בו, ואז המתנחל חזר אליי כאשר אני שוכב על הכביש והבן שלי הבכור ודיע יושב מעליי ובוכה, וירה בי שוב פעם ברגלי השמאלית בברך.

אחד הבחורים הזמין אמבולנס, אבל מאחר שדיממתי הרבה ולא הגיע אמבולנס, אז הבחורים העמיסו אותי באחד הרכבים כדי שיסיע אותי לבית החולים. עוד לא יצאנו מהשכונה, וליד בית הקברות המוסלמי עצר אותנו מג"ב. הורידו את הנהג ואזקו אותנו ואמרו לו שהוא עצור. כל הניסיונות להסביר למג"ב מה קרה לא עזרו. אחרי כמה דקות טובות הגיע אחד המג"בניקים, פתח את הדלת של הרכב, וכאשר הוא ראה אותי מדמם, הוא לא התרגש בכלל, סגר את הדלת ונעמד לידינו בזמן שהוא מדבר עם האחראי עליו. אחרי שלוש דקות הגיעה משטרה כחולה ששחררה אותנו. עוד לא הספקנו לנסוע, ואחרי כעשרה מטר עצר אותנו שוב פעם מג"ב לעוד שלוש-ארבע דקות, עד שהנהגים שהיו עדים למעצר הראשון שלנו ונגרמו להם פקקים התחילו לצעוק עליהם שמדובר בפצועים, עד שהשתכנעו לתת לנו לעבור.

לקחו אותי לבית החולים [הדסה] הר הצופים, שם קיבלתי כשבע מנות דם. עוד לא הספקתי להיכנס לחדר מיון, ואז הגיע חוקר משטרה שביקש מהצוות הרפואי שיפסיק לטפל בי, כדי שהוא יוכל לחקור אותי. הוא גבה ממני עדות, בזמן שהצוות הרפואי התפנה לטפל בילד השני שנפצע והיה אתי. בבית החולים סגרו את הכניסה לחדר המיון ולא אפשרו לאף אחד מלבד אשתי להיכנס אליי. המשטרה עמדה בכניסה לבית החולים. אחרי יומיים עברתי

ניתוח, ובדיוק כשיצאתי מחדר ניתוח ועוד הייתי תחת השפעה של חומרי ההרדמה, הגיעו שני שוטרים שרצו לחקור אותי. שני האחים שלי שהיו אתי בחדר ניסו להסביר שבדיוק יצאתי מחדר ניתוח ושאני עוד בטיפול נמרץ, אבל הם איימו עליהם שאם לא יצאו הם ייעצרו. החוקרים האשימו אותי שאני התנפלתי על חייל וניסיתי לחטוף את נשקו. עד לאותו שלב לא ידעתי שמדובר בחייל, חשבתי שהוא מתנחל, כי הוא היה לבוש באזרחי ונראה בדיוק כמו שאר המתנחלים בשכונה שלנו וכמו אלה שבאים לבקר אותם. החוקר לקח ממני דגימת די-אן-איי ואמרו שרוצים לחקור גם את שני הילדים שלי.

אחרי כשבוע הגיעה אליי למחלקה בבית החולים הזמנה לחקירת שני הילדים שלי. ביום הרביעי שאחרי האירוע חקרו את הילד הקטן כשלוש שעות. אמו נכחה בחקירה ואמרה לי שכל השאלות היו כאילו לתת לילד להרגיש שזו אשמתו מה שקרה לאביו, שאם לא היה יוצא לשחק ברחוב לא היה אבא שלו רב עם המתנחל ונורה, ושאלו אותו שוב ושוב מדוע יצאתי לרחוב, מה קרה לאבא שלך וכו'. בחקירה של הבכור הם צעקו עליו בעברית כל הזמן והוא לא הבין כלום. שני חוקרים חקרו אותו בו בזמן, ואחד נוסף הקליד את הדברים למחשב.

הייתי מאושפז עשרים יום. אחרי חודש התקשרו אליי מ'מגרש הרוסים' מ'חדרים 4' [יחידת חקירות שעוסקת בתיקים ממזרח העיר] ואמרו לי להגיע לחקירה נוספת. אמרתי להם שאיני יכול ללכת, ואם הם רוצים, שיבואו אליי הביתה ויחקרו אותי. מיכאל ספרד, עורך הדין שלי, כתב להם מכתב שאיני יכול להגיע לחקירה ומאז לא חזרו להתקשר אליי. לאחרונה נודע לי כי התובע הכללי סגר את התיק נגד זה שירה בי. הוא נעצר בסך הכול לעשרים וארבע שעות והלך הביתה כאילו כלום לא קרה.